

Bevillingen det ene Aar, maa man vel ogsaa kunne faa den det andet, under alle Omstændigheder, naar man har baaret sig fornøftigt ad. Derfor ser jeg ikke rettere, end at det maa være et Forsøg fra den ærede Ministers Side paa at lægge et moralsk Tryk paa sine Meningsfæller, og jeg skal heller ikke sige andet, end at det kan være ganske nødvendigt og nyttigt.

Paa § 26 findes der en Bestemmelse, det er den sidste Post under Justitsministeriet. Det vil straks ses, at der foran det sidste Stykke, som staar nederst nede paa Siden, ikke findes noget Nr. Der staar Nr. 48 ved den Post, der findes lige oven over, men den, jeg her omtaler, har intet Nr. Naa, det kan man jo undvære; imidlertid betyder det dog saa meget, at man straks faar den Tanke: Det hører vel med til det foregaaende Nr. Det gør det imidlertid ikke, og det vil jeg straks sige de ærede Medlemmer, som muligvis skulde tage fejl og anvende Tid paa at studere derpaa. Hvad gaar dette nu ud paa? Det gaar ud paa, at Statskassen skal paatage sig en Garanti for Forrentningen og Amortisationen af et Laan paa indtil 500,000 Kr., som „Andelsforeningernes Sanatorieforening“ agter at optage i Anledning af Opførelsen af tvende Sanatorier, og dette er fremkommet i Henhold til en Skrivelse fra Justitsministeriet, hvori det siges, at Andragendet er fremkommet fra Bestyrelsen for denne Forening, som har Tilslutning fra 599 Andelsforetagender med 95,306 Andelshavere, og det er dem, der bede om Statsgaranti for et Laan paa 500,000 Kr. for at oprette Sanatorier. Nu vide vistnok alle, at den Side af Salen, hvortil jeg hører, er principielt mod disse Statsgarantier, at vi finde dem uheldige, at vi have udtalt os herom, og ved vore Afstemninger have vi ikke villet gaa ind paa en almindelig Statsgaranti for Laan. Nu vil man efterhaanden, synes det, komme ind paa at lirke den igennem ved at tage det enkeltvis. I Fjor gave vi en saadan Statsgaranti udenfor vor egentlige Praksis, nemlig til den store Nationalforening til Tuberkulosens Bekæmpelse, og det gjorde vi naturligvis, fordi vi fandt, at denne Forening for det første har et human Formaal, og for det andet, at den arbejder dygtigt og godt hen imod det, og for det tredje, at den aldeles ikke er i Stand til med de Pengemidler, hvorover den raader, at udrette, hvad den skal, naar der skal bygges store Bygninger, hvorfor det forekom os rigtigt, at man bidrog til at skaffe den billige Penge og

derved hjælpe den til at spare paa sine aarlige Udgifter til Forrentning. Men noget helt andet foreligger jo her, hvor vel en af de mest kapitalstærke Sammenslutninger, der findes i vort Land, kommer her til Statskassen og begærer en Garanti for et Laan paa 500,000 Kr. 599 Andelsforetagender med omtrent 100,000 Medlemmer forlange virkelig af Staten, at vi skulde hjælpe dem med at faa 500,000 Kr. til Laans, denne Forening, der ikke behøver andet end at fløjte, saa har den 500,000 Kr., hvor som helst den vil. Denne Forening, som jo frembyder en meget stor økonomisk Sikkerhed, maa med største Lethed selv kunne skaffe sig disse Penge, men alligevel komme saadanne Foreninger og begærer Garanti for Laan. Jeg begriber det ikke, maa jeg sige; jeg synes, det vilde være rart, om der efterhaanden kunde uddanne sig en vis Blufærdighed i saadanne Forhold, saa at man, naar man er rig og velhavende, stor og mægtig og raader over store finansielle Omraader, ikke kommer til Statskassen for at bede den om at give den Understøttelse eller Bidrag, naar man i Sandhed kan sige: Det behøves aldeles ikke, de kunne udmærket godt gøre det selv; de have slet ikke behov at faa noget fra Statskassens Side.

Da denne Finanslov jo naturligvis vil blive Genstand for nærmere Drøftelse i Finansudvalget, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Madsen-Mygdal: Det er ikke min Hensigt at komme ind paa Enkeltheder i det foreliggende Forslag til Finanslov for det kommende Aar, saa meget desto mindre som den foregaaende ærede Taler heller ikke videre var inde paa Enkeltheder i Dag. Der var enkelte Punkter, han omtalte ved de forskellige Ministerier, enkelte Poster fandt han uheldig redigerede eller affattede, og der var i Grunden kun en enkelt bestemt Bevilling, som han udtalte sig imod, nemlig 500 Kr. aarlig til det internationale Fredsbureau i Bern. Det ærede Medlem forundrede sig over, at man brugte Udtrykket aarlig her, men det er jo noget, som bruges mange andre Steder i Finansloven, eller om en Bevilling ikke gives aarlig, saa gives den dog ofte for en Række af Aar. Hvad dernæst Beløbet angaar, 500 Kr. til Fredsbureauet i Bern, saa er det jo for det første til en anerkendt god Sag, og for det andet er det et saa uskyldigt lille Beløb, at jeg ikke synes, der er nogen Grund til at udtale sig vi-